

Publicerad 2010-11-19 08:07 av L I V

Vintergatan 091008

Kära vackra Los Fransisca av evigheten

Det var länge sedan vi hördes nu. Hur har du det med livet och allt det vackra som bor i dig ?

Hösten har kommit hit till mig igen och jag ser hur tanten i huset bredvid plockar in sommaren i sitt slitna radhusgarage. Lite sorgligt. Undrar om hon är lycklig eller vilsen som jag. För jag är vilsen igen. Intet nytt under solen, vackra vildhjärta. Det finns så många likadana dagar att gå vilse i. Men jag har varit här förut så jag hittar nog hem igen ska du se. Eller bort.

Ovissheten skrämmer en självkontrollant som mig och jag flyr alltid tillbaka till något när broar till tryggheten bränns. Hellre något smärtsamt som jag känner igen mig i än den jävligt nakna ovissheten. Kanske är det den stagnerande ensamheten jag räds fast det är den och den hemsnickrade egenlögnen jag går till mötes igen och igen. Kalla mig korkad eller blind. Jag är inget utav dom. Bara rädd. Jävligt rädd.

Blodiga strider utkämpas mellan intellekt och hjärta och kanske segrar någon ibland. Men det är sällan jag. Jag grubblar nog fortfarande oftare än ibland. Det är inte alltid någons fel att det brister och att kärleken faller isär när man som bäst behöver den. Jag tänker på dig ibland och på allt jag blundade för. Du var nog det vackraste min själ mött. Ja du var nog det vackraste. Men allt är försent nu och sängen där du sov är skoningslöst tom. Ingen fyller den platsen. Väggarna ekar dina sånger och doften av du har växt fast i mina darrande händer.

Jag blöder nu igen. Blöder kärlek ur sprickor och krackelerad hud. Men jag är ju så mycket mer än en materiell symbol på universums trötta himmel. Jag glömmer fortfarande så lätt det. Men ingen vet om det. Alla har ju nog med sitt. Sitt eget liv att leva eller för-

summa. Jag klandrar ingen längre. Inte ens mig själv
de dåliga dagar då inget vill mig väl.

Jag har så många svar som ingen frågar efter och jag
vandrar gatlopp likt ett löslöst kaos av inget. Men det
finns ju inga offer - bara frivilliga. Jag vet det min vän.
Jag vet det. Att inte välja är också ett val. Jag valde. Inte

Nu ska jag, likt tanten i huset bredvid mitt, plocka in min
sommars i mina välfyllda förråd. Du vet i de där skrymslena
där jag förvarar allt det som ska göras sen. Det som ska tas
itu med vid ett senare tillfälle när tid och möjlighet ges- så
som LIVET t ex....

Var nu rädd om dig och låt ingen ta din ärlighet och härlighet
i evighet. Amen

Med värme

/A Dato

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L I V med Poeter.se id #35208 innehar upphovsrätten